

42

กลั่นแกล้งทุกวิถีทาง

จินหยวนเป่าเงยหน้าเหม่อมองเทียนไขที่ลุกไหม้อยู่บนโต๊ะ เปลวไฟ ไหวระริกสะท้อนดวงหน้าแยมยิ้มน่ารัก นางเอยเสียงอ่อนโยนเปี่ยมด้วย อารมณ์ความรู้สึก 'หยวนเป่า ความรู้สึกที่ข้ามใจเจ้ามาจากใจจริงทุกประการ'

เขายิ้มเจี๊ยบๆ ยื่นมือไปหมายจะลูบไล้ดวงหน้านั้น แต่กลับถูกไฟลวกเข้า ร้อนจนเขารีบหุดมือกลับมา ใบหน้าเป็นนัย้มในเปลวไฟหายวับไป

ชายหนุ่มถอนใจเบาๆ เงยศีรษะฟิงพนักเก้าอี้และมองไปรอบๆ

เขาก็แค่เปลี่ยนห้องทำงานเดิมให้เป็นห้องพักแบบเรียบง่าย มี โต๊ะทำงานหนึ่งตัว โต๊ะน้ำชาหนึ่งตัวกับเตียงหนึ่งหลังโดยไม่มีข้าวของ อย่างอื่นอีก

บนโต๊ะทำงานมีแบบร่างอาคารนานาชนิดกองเต็มไปหมด จินหยวนเป่า สูดหายใจลึกๆ แล้วเบนสายตากลับมาที่แบบร่าง ตั้งใจศึกษาอย่างจดจ่อ จู่ๆ เขาก็นำมือไปหยิบจอกชาตรงตำแหน่งที่มันเคยตั้งอยู่ประจำ แต่กลับคว้าได้

เพียงอากาศ ถึงค่อยนึกได้ว่าอวีจีหลินไม่อยู่ด้วย...ไม่มีใครรู้ว่าน้ำชาของเขา
ควรวางอยู่ ณ ตำแหน่งใดบนโต๊ะทำงาน

เขายืนโต๊ะลุกขึ้นเดินไปรินน้ำชาให้ตัวเองด้วยความรู้สึกซับซ้อน

"คุณชายขอรับ หญิงสาวคนหนึ่งมาขอพบท่านอยู่นอกประตู บอกว่า
เป็นญาติสนิท" องครักษ์นอกประตูรายงาน

แววปริดาบวับขึ้นบนใบหน้าของผู้ฟัง เขาสะกดความตื่นเต้นพลาถาม
"นางไม่ได้บอกชื่อว่ามาทำไม"

"แม่นางท่านนี้หิวตะกร้าใบใหญ่มาด้วย บอกว่านำอาหารมาส่งให้ท่าน
ขอรับ ยามเฝ้าประตูไม่ให้นางเข้ามา แต่นางไม่ยอมกลับจึงได้ทะเลาะกัน"

ฉับพลันนั้นหัวใจก็เปี่ยมด้วยความตื่นเต้นยินดี เขาพูดชัดขึ้นทันที
"เข้าไปดูเอง" แล้วก้าวฉับ ๆ ไปยังประตูใหญ่ด้วยฝีเท้าเร็วขึ้นทุกขณะ สุดท้าย
แทบจะกลายเป็นวิ่งเหยาะ ๆ

ชายหนุ่มปรี่ออกไปนอกประตู ครั้นเห็นผู้มาเยือน แวดตาก็พลันหม่นลง
หญิงสาวคนนั้นคล้องตะกร้าไว้กับแขนขณะตวาดใส่ยามเฝ้าประตู
ทั้งสองอย่างเดือดดาล "ข้าบอกแล้วไงว่าข้าเป็นญาติสนิท พวกเจ้าไม่รู้จัก
คำว่าญาติสนิทรี จินหยวนเป่าเป็นญาติผู้พี่ของข้า ข้ามาเยี่ยมพี่ชาย เข้าใจ
หรือไม่!"

พูดถึงตรงนี้หลิวเขียนเขียนก็ตาไวเห็นจินหยวนเป่าที่เดินออกมาจาก
ประตู นางรีบโบกมืออย่างดีอกดีใจ "พี่หยวนเป่า! ข้าเอาของกินมาให้ท่าน
ท่านรีบบอกให้มนุษย์หिनสองคนนี้ปล่อยข้าเข้าไปที!"

จินหยวนเป่าโบกมือเป็นสัญญาณให้ทั้งสองปล่อยคน

หลังจากเข้ามาในห้องจินหยวนเป่าแล้ว หลิวเขียนเขียนก็บ่นอย่าง

ไม่ชอบใจรอบหนึ่ง ก่อนจะหยิบอาหารแต่ละอย่างออกจากตะกร้ามาเรียงบนโต๊ะ

จินหยวนเป่านึ่งมองอยู่ข้างๆ สีหน้าไม่ปรากฏแววยินดี

พอจัดเรียงอาหารเสร็จ นางก็ยื่นตะเกียบให้ญาติผู้พี่พลางยิ้มเชื้อเชิญ "พี่หยวนเป่ารีบกินเถอะ! พวกนี้เป็นของโปรดท่านทั้งนั้น ข้าตั้งใจสั่งโรงครัวทำมาให้โดยเฉพาะเลยนะ!"

ชายหนุ่มไม่ยอมขาดนางจึงหยิบตะเกียบขึ้นมา แต่แล้วก็ชะงัก อดถามไม่ได้ "เจ้ามาที่นี่ได้อย่างไร"

"ข้าคิดถึงท่านก็เลยมาเยี่ยมล่ะ!" นางตอบตามตรงก่อนจะหันมองไปรอบๆ "พี่สะใภ้ไม่ได้มาหรือ"

คนถูกถามชะงักไป คีบกับข้าวคำหนึ่ง ค่อยๆ กินแล้วเอ่ยเหมือนไม่ใส่ใจว่า "นางคงกำลังยุ่งกับงานในคฤหาสน์ จึงปลีกตัวมาไม่ได้"

"ยุ่งอะไรกัน! วันๆ เอาแต่ขลุกอยู่กับกู่ฉางเฟิงและพี่น้องของนางคนนั้น เข้าๆ ออกๆ คฤหาสน์ทั้งวัน อารมณ์ดีจะตายไป" หลิวเขียนเขียนค่อนข้างอดจินหยวนเป่าก้มหน้ากินข้าว ไม่ตอบอะไร

มองใบหน้าด้านข้างอันหล่อเหลาคมคายของเขาแล้ว หลิวเขียนเขียนยิ้มบางพลางเอ่ยเสียงหวาน "ข้าน่ะ ต่อให้ยุ่งแค่ไหนก็คิดถึงพี่หยวนเป่าเสมอ...ท่านจะกลับคฤหาสน์เมื่อไรล่ะ"

"ยังไม่แน่ คงอีกสักพัก" เขาตอบบัด

เห็นสีหน้าที่เปลี่ยนไปของเขา หลิวเขียนเขียนตาเป็นประกายแล้วยิ้มถาม "พี่หยวนเป่า ท่านย้ายออกมาจะทันหันแบบนี้ คงไม่ได้ทะเลาะกับพี่สะใภ้หรอกกระมัง"

จินหยวนเป่าชะงัก ก่อนจะเอ่ยปฏิเสธ "เปล่า เจ้าอย่าคิดฟุ้งซ่าน โรงผลิตอาวุธมีงานต้องส่งมอบมากมาย ข้ามาอยู่ที่นี่จะได้จัดการได้สะดวก"

"อ้อ..." น้ำเสียงของญาติผู้น้องผิดหวัง "เงินข้าก็สบายใจ ข้ายังคิดว่าพวกท่านทะเลาะกันถึงได้ย้ายออกมาอยู่ที่นี่เสียอีก"

"วางใจเถอะ..." ชายหนุ่มค่อยๆ กลืนอาหารในปาก "ไม่หรอก"

"ใช่แล้ว วันนี้ข้าเห็นกู่ฉางเฟิงกับเสวี่ยเอ๋อร์กำลังเก็บสัมภาระ ทำท่าเหมือนจะออกเดินทางไปไหน" จู่ๆ นางก็โพล่งขึ้น

ผู้ฟังอึ้งไป หัวคิ้วค่อยๆ ขมวดเข้าหากัน ทว่ากลับไม่ตอบอะไรและกินอาหารอย่างใจเย็นต่อ

หลิวเจียนเขียนเขียนลอบสังเกตสีหน้าของญาติผู้พี่ ไม่เห็นร่องรอยผิดปกติใดๆ จึงไม่ได้พูดต่อ หันไปเล่าเรื่องราวภายในคฤหาสน์วันนี้ไม่หยุดปากแทนก่อนจะเก็บจานชามจากไป

หลังส่งญาติผู้น้องจากไปแล้ว จินหยวนเป่าหมุนตัวเดินกลับห้องทำงาน ด้วยใบหน้าเยียบเย็น

"ใช่แล้ว วันนี้ข้าเห็นกู่ฉางเฟิงกับเสวี่ยเอ๋อร์กำลังเก็บสัมภาระ ทำท่าเหมือนจะออกเดินทางไปไหน"

คำพูดของหลิวเจียนเขียนเขียนเหมือนเสียงสะท้อนที่ดังก้องไปมาอยู่ในหัวเขาตลอด

จินหยวนเป่าบิ่บฟู่กันนโมมือจนหักท่อนแล้วเขวี้ยงลงพื้นอย่างเดือดดาลก่อนจะสวมเสื้อคลุมเดินลึ่ๆ ออกไป

ยามดึกสงัด ประตูหลังของคฤหาสน์สกุลจินที่ปิดสนิทเปิดออกอย่าง

เจียงเจียง รถม้าคันหนึ่งจอดอยู่นอกประตู

อวีจี้หลินชะโงกหน้าออกมาเหลียวซ้ายแลขวา ก่อนจะเดินออกมาอย่างระวัง นางกวาดตามองรอบด้านอีกครั้งถึงได้วางใจว่ามีมือเรียกคนด้านในออกมา

เจียงเสี่ยวเซวียนกับกู่ฉางเฟิงจูงมือกันก้าวออกมา ทั้งสองช่วยกันชนล้มภาระขึ้นรถม้าทีละชิ้น

อวีจี้หลินแหงนหน้ามองท้องฟ้าราตรีปลอดโปร่งแล้วพูดอย่างโล่งใจ "ดูท่าคืนนี้อากาศดี ระหว่างทางระวังตัวด้วยล่ะ!"

เจียงเสี่ยวเซวียนกุมมือสหาย สะอื้นพลางกำขับ "พวกเราไปแล้ว เจ้าต้องรักษาตัวด้วยนะ"

เห็นอีกฝ่ายทำท่าจะร้องไห้ อวีจี้หลินเลยพลอยแสบจมูกไปด้วย นางรีบยิ้มว่าพูดขัด "ไปได้แล้ว! เจ้าพูดซ้ำตั้งกี่รอบแล้ว ขึ้นยังไม่ไป ฟากีสางพอดี"

กู่ฉางเฟิงที่นั่งตำแหน่งคนขับได้ยินก็นับเลขชื่อ ๆ "ยังห rokok อีกตั้งสองชั่วยามกว่าฟ้าจะสว่าง"

เจ้าคนชื่อบ้อ! อวีจี้หลินถลึงตาใส่เขา

เจียงเสี่ยวเซวียนสะอึกสะอื้นอยู่สักพัก ก่อนจะกระซิบเสียงค่อยข้างหูสหายรัก "พอเข้าไปแล้ว เจ้าต้องอธิบายเรื่องทั้งหมดให้หยวนเป่าฟังทันทีนะ ถ้าเขาโกรธหรือโมโห เจ้าก็ต้องทน จะอย่างไรพวกเราก็เป็นฝ่ายหลอกลงเขาก่อน"

อวีจี้หลินพยักหน้าแล้วตอบเสียงนุ่ม "วางใจเถอะ ข้าจะยอมลงให้เขา"

หญิงสาวสองคนกอดกันแน่นอีกครู่หนึ่ง อวีจี้หลินรู้สึกเวลาล่วงเลยไปมากแล้ว จึงรีบระงับความเศร้าโศกและเอ่ยเตือน "ตึกมากแล้ว เจ้ารีบ

ไปเถอะ"

"อืม...ตัวเองต้องรักษาตัวด้วยละ" เจียงเสี่ยวเซวี่ยนโบกมืออำลาสหายรักอย่างอาลัยอาวรณ์

กู่ฉางเฟิงเตรียมบังคับม้าให้ออกวิ่ง แต่ม้าเฟิงวิ่งไปได้สองก้าวก็หยุดกะทันหัน

"ข้าจะดูซิว่าพวกเจ้าใครหน้าไหนกล้าไปจากที่นี่!" ป้ากู่ปรากฏตัวตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้และกำลังยืนขวางอยู่หน้ารถม้า ร่างผอมบางยืนหยัดมั่นคงขณะเงยหน้ามองลูกชายที่อ้าปากหวอ

กู่ฉางเฟิงตกใจ "ท่านแม่? ดึกปานนี้แล้วทำไมท่านยังไม่พักนอน!"

ป้ากู่มองลูกชายอย่างเย็นชา "ขึ้นข้าไปพักนอน น่ากลัวว่าคงเสียลูกชายไปแล้ว! ในเมื่อเจ้ายังจำได้ว่าข้าเป็นแม่ โฉนจึงกล้าทอดทิ้งแม่เพื่อหญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้าคนหนึ่ง!"

"ท่านแม่ เสวี่ยเออร์ไม่ใช่หญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้า..."

ป้ากู่หัวเราะเสียงเย็น "ข้าให้เกียรตินางในฐานะแขก นางกลับวิ่งไร้มาบ้านผู้อื่นขโมยลูกชายเขา เรียกว่าหญิงไม่มีหัวนอนปลายเท้ายังน่าฟังอย่าให้แม่อย่างข้าด่าคำที่เจ็บแสบยิ่งกว่านี้!"

กู่ฉางเฟิงรีบชี้แจง "ท่านแม่ ข้าไม่ได้ทอดทิ้งท่าน ข้าแค่อยากย้ายออกไปอยู่ข้างนอกเท่านั้น"

"อย่ามาเล่นลั่นกับข้า! หลายวันมานี้ที่เจ้าหาบ้านเก็บข้าวเก็บของคิดว่าข้าไม่รู้จ้ะ! เจ้าคิดว่าแม่ตายไปแล้วหรืออย่างไร"

อวีฉีหลินได้ยินก็รีบเข้ามาเกลี้ยกล่อมอีกแรง "ท่านป้ากู่ ฉางเฟิงก็แค่อยากย้ายเรือนโอสถไปไว้ข้างนอก..."

หญิงสูงวัยเดี๋ยด หันกลับมาเห็นเสียงเย็นอย่างไม่สนใจฐานะนายบ่าว "สูญหินน้อย อย่าหาว่าป่าวเถียงเลยนะเจ้าคะ ในเมื่อผู้ฉ่างเฟิงเป็นลูกชายของป่าว หน้าซำยังไม่ได้ทำสัญญาขายตัวให้สกุลจิน วันนี้ป่าวสั่งสอนลูกทรพี คนนี้ย่อมไม่รบกวนสูญหินน้อยกัว่ากาย"

เห็นท่าทางชิงชังน่ายำเกรงของป้ากู่แล้ว อวีจีหลินก็พูดอะไรไม่ออก ป้ากู่เบนสายตาไปยังเจิงเสี่ยวเซวียน "วันนี้ข้าขอพูดไว้ตรงนี้เลย ผู้ฉ่างเฟิงเป็นลูกชายซำ ใครก็อย่าได้คิดจะลักตัวเขาไปทั้งนั้น!"

"ท่านแม่!"

หมอบน้อมกำลังจะเอ่ยปาก แต่ถูกป้ากู่ขัดเสียงเฉียบชะก่อน "เจ้า ลุ่มหลงนางจะออกไปให้ได้ ได้ บดรดม้าทับร่างซำไปเลยสิ!"

ทันใดนั้นเสียงเย็นขาน่าเกรงขามของบุรุษกิดังขึ้น "ดึกตื่นป่านนี้มายืนขวางหน้าประตูทำอะไรกัน"

ทุกคนหันมองไปตามเสียง เห็นจินหยวนเป่าถ้อโคมไฟยืนอยู่ตรงหัวมูมถนน

ชายหนุ่มค่อย ๆ เดินเข้ามาและกวาดตามองทุกคน สูดท้ายสายตาดูดยุดอยู่บนร่างของอวีจีหลินครู่หนึ่ง เห็นนางไม่มีห่อสัมภาระและไม่มีที่ท่าจะจากไป หัวใจถึงค่อยสงบลง

ป้ากู่เห็นดังนั้นก็ก้าวเข้าไป เอ่ยอย่างนอบน้อมแต่ยังคงความน่าเกรงขามไม่หวั่นเกรง "คุณชาย ฉ่างเฟิงถูกนางจิ้งจอกผู้นี้ล่อลวง จะทิ้งยายแก่อย่างป่าวหนีออกจากบ้าน คุณชายไถลัซิดสนิทสนมกับฉ่างเฟิงของป่าวมาโดยตลอด เรื่องนี้ท่านทราบหรือไม่ ป่าวมิกล้าสรูป แต่ปาวยังขอยืนยันคำเดิม ถ้าจะไปที่ต้องบดรดม้าทับร่างป่าวไป หาไม่แล้วไม่ว่าใครก็อย่าคิดพาฉ่างเฟิงจาก

ไปทั้งนั้น!"

ได้ยินคำว่านางจิ้งจอกแล้ว เจียงเสี่ยวเซวียนก็หน้าแดงก่ำ
อวีฉีหลินทำท่าจะโต้กลับอย่างไม่ยอมแพ้ แต่ถูกสายตาเยียบเย็นของ
จินหยวนเป่าปรามไว้ก่อน

นายน้อยสกุลจินเดินไปข้างกายสหายรักแล้วถาม "ทำไมเจ้าต้องย้าย
ออกจากคฤหาสน์ด้วย"

"ข้าจะไปเปิดเรือนโอสถกับเสวี่เออร์..." กู้ฉางเฟิงตอบตะกุกตะกัก

"ข้าจะไปเอง ฉางเฟิง อันที่จริงเจ้าไม่จำเป็นต้องไปกับข้า" เจียงเสี่ยวเซวียน
ขัดเสียงเรียบ

กู้ฉางเฟิงตกใจ กำลังจะพูดก็ถูกจินหยวนเป่าตวาดเสียงเฉียบชะก่อน
"ลงมา แล้วกลับไปกับแม่เจ้า!"

"แต่ว่า..."

"แต่อะไร! เจ้ากล้าทอดทิ้งแม่ผู้ให้กำเนิดและเลี้ยงดูเจ้ามาวี ต่อให้ต้อง
ตีขานเจ้าจนหัก" จินหยวนเป่ากัดฟันมองเจียงเสี่ยวเซวียนและเอ๋ยเสยงเย็น
"ข้าก็ไม่ยอมให้เจ้าไปกับนาง!"

ป่ากู่รู้สี่โล่งอก

อวีฉีหลินกับเจียงเสี่ยวเซวียนเห็นสถานการณ์พลิกผันก็ร้อนใจ

จินหยวนเป่าหมุนตัวกลับมามองภรรยาตัวปลอมด้วยสายตาเย็นชา
"ส่วนเจ้ากลับมากับข้า ข้ามีเรื่องจะถาม"

"แต่เจ้าจะทำแบบนี้กับพวกเขาสองคนไม่ได้..."

เจียงเสี่ยวเซวียนรีบห้ามนาง "ไม่ต้องสนใจข้า เจ้ากลับไปกับหยวนเป่า
ก่อน"

"แต่ว่า..."

เจียงเสี่ยวเซวียนมองนางอย่างยืนกราน "จำที่ข้าพูดกับเจ้าเมื่อครู่ให้ดี
อวีจี้หลินเข้าใจและจำใจทำตาม นางหมุนตัวเดินเข้าไปในคฤหาสน์
อย่างขัดใจ

จินหยวนเป่าเดินตามไป ก่อนเข้าประตูเขาปราชัยตามองกู่ฉางเฟิงอย่าง
เยียบเย็น เอ่ยแผงนัยว่า "กู่ฉางเฟิง เพื่อนาง...ไม่คุ้มหรอก"

หนึ่งชายหนึ่งหญิงก้าวเร็ว ๆ ตามกันไปภายใต้แสงจันทร์โดยไม่พูดจา
ในที่สุดอวีจี้หลินก็ทนไม่ไหว นางหยุดเดินและหันกลับมาองเขาด้วยความ
ฉุน "เจ้าไม่ยอมช่วยพวกเขา!"

ชายหนุ่มเฟิงพิศนางอย่างเฉยชาและเอ่ยเสียงเรียบ "เจ้าอยู่กับกู่ฉางเฟิง
ย้ายออกไป อยู่กับกู่ฉางเฟิงทอดทิ้งมารดาเพื่อเสวี่ยเอ๋อร์พี่น้องของเจ้าฉันรี"

"พวกเจ้าแต่ละคนทำไมไม่ฟังเหตุผลเอาซะเลย! กู่ฉางเฟิงแค่ย้าย
ออกจากคฤหาสน์เท่านั้น เขายังอยู่ในเมืองหลวง แค่นี้ก็เจอแล้ว จะเรียก
ว่าทอดทิ้งมารดาได้อย่างไร"

เขามองประเมินนางอยู่นานโดยไม่พูดอะไร

อวีจี้หลินถูกจ้องจนอึดอัด จึงเอ่ยถามเสียงลน "เจ้าเป็นอะไร"

จินหยวนเป่าเปลี่ยนเรื่องกะทันหัน "ข้าขอถามเจ้าเรื่องหนึ่ง ตอนนั้นที่
สี่เอ๋อร์ตาย โฉนเจ้าจึงเก็บสัมภาระจะจากไป"

หญิงสาวไม่ทันตั้งตัว นางหลบสายตาเขาอย่างไม่เป็นธรรมชาติ "ทำไม
จู่ ๆ คิดถึงเรื่องนี้ขึ้นมากะทันหันล่ะ"

"ไม่ใช่จู่ ๆ คิดถึงเรื่องนี้ แต่เรื่องนี้เจ้ายังไม่ตอบข้า ทำไมพอสี่เอ๋อร์ตาย
เจ้าถึงเก็บสัมภาระจะจากไป"

นางตะลึง ไม่รู้ว่าทำไมจู่ๆ เขาถึงจะพลิกบัญชีเก่า

"จนถึงวันนี้ยังบอกข้าไม่ได้อีกหรือ"

อวีฉีหลินได้ยินดังนั้นก็ถามเสียงเศร้า "เจ้ายังสงสัยข้าอยู่หรือ..."

"อย่าโง่งน ถ้าข้าสงสัยว่าเจ้าเป็นฆาตกร คงไม่ช่วยเจ้าให้พ้นผิด" เขา
ขัดด้วยน้ำเสียงรำคาญ "แต่เจ้ายังติดค้างคำตอบข้าอยู่"

เขาสะกดความทุกข์ระทมในใจ เอ่ยเนิบๆ ว่า "เจ้าไม่ใช่ฆาตกร
เจ้าผูกพันกับสี่เอ๋อร์มาก ไม่มีเหตุผลที่เจ้าจะต้องจากไปหลังเกิดเรื่องกับนาง
เวินเสียดแต่เจ้าจะมีความลำบากใจอย่างอื่น หรือมีความลับอะไร...ตอนนั้น
ไม่ว่าข้าถามอย่างไร อ่อนวอนอย่างไรให้เจ้าบอกข้า ทั้งที่เจ้ารู้ว่าข้ามีเวลา
แค่สามวัน เจ้าก็ไม่ยอมบอกข้าว่าเพราะอะไร..."

ท่าทางทุกข์ตรมของเขาทำให้นางว้าวุ่นกังวล

จินหยวนเป่ายื่นมือไปโอบนางไว้แรงๆ จ้องตางแล้วพูดย้ำทีละคำ
"ข้าบอกแล้วว่าชีวิตข้าไม่มีอะไรปิดบังเจ้าอีก ความรู้สึกที่ข้ามีต่อเจ้า เจ้าเอง
ก็รู้ดี เจ้าจะบอกข้าได้ไหมว่าตอนนั้นทำไมถึงต้องไป เป็นเพราะการตาย
ของสี่เอ๋อร์ทำให้เจ้ารู้สึกว่าคุณหาสน์สกุลจินอยู่ไม่ได้แล้ว หรือว่าเจ้าไม่ใส่ใจ
ความรู้สึกข้าเลยแม้แต่หน่อย เป็นเพราะเจ้าคิดว่าข้าไม่มีค่าพอให้เจ้าเชื่อถือ
หรือว่าเจ้าคร้านจะเชื่อใจข้า"

ท่ามกลางม่านราตรี ดวงตาเขาแลดูเยียบเย็นดุจดวงดารา ทว่า
แววตากลับร้อนรุ่มแผดเผาจนจนว้าวุ่น เห็นท่าทางตรอมตรมเจียนคลั่ง
ของเขาแล้วนางรู้สึกผิดอย่างยิ่ง ด้วยอดนึกสงสัยไม่ได้ จึงยื่นมือไปหมาย
จะลูบหน้าเขา

จินหยวนเป่าคว้ามือนางไว้เพื่อหยุดการกระทำนั้นและพูดต่ออย่าง

ยื่นกราน "บอกข้า เจ้ารู้นิสัยข้าดี ถ้าเจ้าไม่บอกเหตุผลที่แท้จริง ข้าจะกินไม่ได้ นอนไม่หลับ"

"ตอนนั้น..." อวีฉีหลินหลุบตากัดปาก อยากบอกความจริงเหลือเกิน... คำพูดนั้นเก็บกักอยู่ในใจนางมาเนิ่นนาน วนเวียนไปมาอยู่หลายรอบ สุดท้ายพอเอ่ยออกมาลึกลับกลายเป็น...

"ตอนนั้นที่ไม่บอกเจ้าเพราะข้าไม่มั่นใจในตัวเจ้า กลัวพูดไปแล้วเจ้าจะโกรธ"

"ตอนนี้เจ้าพูดมาเถอะ ข้ารับรองว่าจะไม่โกรธ" จินหยวนเป่าอารมณ์ปลุ่่งปล่า่น

"เจ้า...ตอนนั้นเจ้านิสัยเสียมาก จองทองเผด็จการ ดูถูกคนอื่นไปทั่ว ข้าทนเจ้าไม่ไหว" อวีฉีหลินพูดน้ำเสียงอ่อนหวานเจือแววตำหนิ ใบหน้าสะท้อนแววอดอ้อออเขาะแบบผู้หญิง

เขามองนาง ผ่านไปครู่ใหญ่ก็หัวเราะออกมาดี้อๆ และพูดเข้า "แสดงว่าตอนนี้บุบับเจ้าก็ทนข้าได้ ไม่คิดจากไปแล้วหรือ"

"ช่วยไม่ได้นี่ แต่งกับโกอยู่กับโก แต่งกับสุน้อยอยู่กับสุนข* เวลาผ่านไปข้าก็เริ่มชิน"

จินหยวนเป่ายังคงยิ้มอ่อนโยน แต่แววตากลับเยียบเย็นดุจแสงจันทร์... เขายื่นมือไปจับจีตรึงคอกของอวีฉีหลินเบาๆ และเขยคางนางขึ้นมา "ดียิ่งนัก เรื่องทุกอย่างขอแค่เคยชินก็พอ เจ้าอยู่ที่นี้ต่อไป เป็นสุหยินน้อยของข้าให้ดีเถอะ!"

* แต่งกับโกอยู่กับโก แต่งกับสุน้อยอยู่กับสุนข เป็นส่วนเงินที่กล่าวถึงแนวคิดของสังคมศักดินาจีนสมัยโบราณว่าหญิงสาวที่แต่งงานไปแล้ว ไม่ว่าจะดีหรือเลวก็ต้องติดตามสามีตลอดไป

อวีจีหลินเงยหน้ามองเขา หัวใจปล้นกระตุก ความเสียใจอกไม่ถูก
เอ่อขึ้นมา แต่กลับไม่รู้จะทำอย่างไรดี

เช้าตรู่วันถัดมา อวีจีหลินที่ยังอยู่ในความฝันรู้สึกเย็นเหมือนผ้าห่มถูก
กระชากออกอย่างแรง นางลืมหัดสะลึมสะลือและเห็นเงาคนเลือนรางยืนอยู่
ตรงหน้า

จินหยวนเป่าที่แต่งตัวเรียบร้อยแล้วยืนอยู่หน้าเตียง เขาโยนผ้าห่มไป
อีกด้านและก้มมองภรรยาตัวปลอม

อวีจีหลินหนาวจนขดตัวเป็นก้อนกลม นางต่อว่า "เจ้าทำอะไร! ขัดขวาง
การนอนของคนอื่นแต่เช้า!"

แม้จะเห็นผิวพรรณที่เปิดเปลือยของนาง ดวงตาเขากลับปราศจาก
ความหวั่นไหว "ตื่น!"

"อย่ามายุ่งกับข้า เจ้าอยากตื่นก็ตื่นไปคนเดียวสิ..." อวีจีหลินหลับตา
แหยงผ้าห่มกลับมา

ทว่าจินหยวนเป่ากลับตีผ้าห่มออกไปไกล เอ่ยเสียงเย็นว่า "นับแต่นี้
ไปทุกเช้ายามเหมา* ตรง เจ้าต้องลุกขึ้นมาล้างหน้าแต่งตัวให้เสร็จ ยามเหมา
หนึ่งเคาะจะมีคนมาสอนหลักการเป็นสุหยินน้อยของสกุลจินให้เจ้า"

หญิงสาวตะลึง ยันตัวลุกขึ้นมองไปข้างนอกอย่างมึนงง

หน้าประตูเห็นปากู้ยืนตรงแนวอย่างเรียบร้อยด้วยท่วงทีคล่องแคล่ว
มือถือไม้เรียวปล้องไผ่มันลื่น เห็นชัดว่าผ่านการใช้งานมาตั้งไม่รู้เท่าไรแล้ว

"เชิญสุหยินน้อยตื่นนอนด้วยเจ้าคะ! นับแต่วันนี้ไป บ่าวจะสอน

* ยามเหมา คือช่วงเวลา 05.00 น. ถึง 07.00 น.

สูญเงินน้อยเรื่องการเงินข้าว การเดิน และการพูดจา!"

อวีจีหลินเพิ่งล้างหน้าแปรงฟันเสร็จ ยังไม่ทันได้กินข้าวก็ถูกปากู้จับไป
เรียนรู้มารยาทและพิธีการต่างๆ เสียแล้ว

นางยืนตรงบนเฉลียงทางเดิน หลังพิงกับเสาหิน รู้สึกว่าไอเย็นจาก
เสาหินค่อยๆ แทรกซึมเข้ามาในหัวใจ หนาวเย็นจนเสียดกระดูก

หญิงสูงวัยเดินวนรอบตัวนางพลางพิจารณาด้วยสีหน้าเข้มงวดจริงจัง
"ทำยีนของหญิงสาวในตระกูลใหญ่มีระเบียบแบบแผน ที่กล่าวว่าสง่างาม
ดูรูปปั้นหยกสลักนั้น ทุกขั้นตอนล้วนต้องพิถีพิถัน"

อวีจีหลินฟังแล้วมองจินหยวนเป่าที่นั่งไขว่ห้างอยู่ด้านข้างอย่างเหลือเชื่อ
"หยวนเป่า เจ้ารู้สึกว่ายาน่าขายหน้าขนาดนี้จริงๆ หรือ"

ผู้ถูกถามกวาดตามองนางตั้งแต่หัวจรดเท้ารอบหนึ่งแล้วเอ่ยเสียงเย็น
"หากเป็นหน้าตาของสูญเงินน้อยสกุลจิน เจ้ายังห่างชั้นอีกไกล" พุดพลาง
พยักหน้าเป็นสัญญาณให้ปากู้

อีกฝ่ายบังเกิดความกล้าทันที ยื่นมือไปจับทำยีนของอวีจีหลินให้ตรง
โดยไม่สนว่านางจะเจ็บจนกัดฟัน

"ขอสูญเงินน้อยโปรดจดจำให้ขึ้นใจว่าเวลาเย็นคางต้องอยู่ห่างจากกระดูก
โหลปลาร้าหนึ่งชุ่นครึ่ง ห้ามขีดสูงเกินไปเพื่อไม่ให้แลดูหยิ่งยโสดนมผู้อื่น
และห้ามท้อไหล่หดหลังจนเสียบุคลิก มองดูแล้วเหมือนพวกอนุนางบำเรอที่
ต่ำต้อยน่าอาย!"

อวีจีหลินมองจินหยวนเป่าแล้วเถียงอย่างไม่พอใจ "แต่ไหนแต่ไรมา
จินหยวนเป่าก็ขีดหน้าขีดจมูกนี่นา"

"ตอนนี้เรากำลังกล่าวถึงสูญยีนน้อย! สูยยีนน้อย ยามสนทนากับผู้อื่น ดวงตาควรมองที่ใด"

นางกลอกตาหลบหนึ่งก่อนจะยิ้มตอบ "ดวงตาสี! แบบนี้ถึงจะจริงใจ!"

"สูญยีนน้อยผิดแล้ว! สูยยีนน้อยเป็นนายหญิงของคฤหาสน์สกุลจิน ผู้คนที่ไปมาหาสู่ด้วยล้วนเป็นผู้สูงศักดิ์ หากยามพูดคุยสังสรรค์เอาแต่จ้องตาผู้อื่น ผู้อื่นจะคิดได้ว่าท่านจงใจหาเรื่อง ต้องมองที่ได้คางของคู่สนทนา!"

"อะไรวะ!" หญิงสาวตะลึง "จันวัน ๆ ข้ามิต้องเห็นแต่คาง ๆ ๆ หรือ"

"อีกอย่าง! ป้ากู่ขัดอย่างไม่พอใจ "สูญยีนน้อยเบิกตากว้างเกิน!"

จะบ้าหรือ! อัจฉิหลินมองอีกฝ่ายอย่างตะลึงงัน "แบบนี้ก็ผิดด้วย?"

"แน่นอนเจ้าค่ะ" หญิงสูงวัยตอบเสียงเย็น "สูญยีนน้อยเอาแต่วางท่าเหมือนจะหาเรื่องคนอื่นตลอดเวลา ต้องการจะทำลายชื่อเสียงของสกุลจินที่ สูยยีนผู้เฒ่าสั่งสมมาหรือไร ขอสูญยีนน้อยโปรดจำให้แม่นยำว่าดวงตาจะ เบิกกว้างเกินไปไม่ได้ จะเหยียงเป็นเส้นตรงก็ไม่ได้ เวลายืนต้องเหยียดหลังตรง ห้ามห่อไหล่หุดหลัง..."

ห้ามห่อไหล่หุดหลัง? อัจฉิหลินยิ้มกระหยิ่ม "เรื่องนี้ไม่มีปัญหา ข้า รู้มาตั้งแต่เด็กแล้วว่าเวลายืนต้องยึดอกแขม่วพุง..." ยังพูดไม่จบ ก็นักถูก ไม่เรียหววด นางเจิบจันร้อง "โธ้ย!" และกระโดดเหยง

"ห้ามจงใจยึดดอกกระดกกันเหมือนผู้หญิงไม่ดีพวกนั้น! ท่านเป็น สูยยีนน้อย ไม่ใช่แม่นางในหอใดทั้งสิ้น!"

"ข้าไม่ได้ตั้งใจ ข้าเป็นแบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว...อ้อ!"

นางยังอธิบายไม่จบ กันทิ้งอนกระดกก็ถูกไม่เรียหววดเข้าอีกที

"หุดกลับมา! จำให้แม่นยำว่ากิริยามารยาทสำคัญเป็นที่สุด จะละเลย

ไม่ได้เป็นอันขาด!"

อวีฉีหลินอึดอัดใจ นางมองสามีในนามด้วยสายตาดำทันทิพลางอดอ้อน

"หยวนเป่า นางดีข้า..."

ชายหนุ่มนิ่งเฉยไม่ขยับ

นางกลอกตา เพิ่มแว่นาสงสารบนหน้าให้มากกว่าเดิมและอ้อนต่อ

"หยวนเป่า..."

เจ้าของชื่อหันมามองด้วยแววตาเยียบเย็นพลางประชดเสียดสี

"ท่านบ่ากู่ ข้าว่าไม่เรียwtานคงยังไม่แรงพอ สุหยินน้อยถึงยังจับเคล็ดลับการ
ยีนไม่ได้เสียที"

ว่าไงนะ อวีฉีหลินผะอืด "จินหยวนเป่า เจ้ายังเป็นสามีข้าอยู่หรือไม่"

อีกฝ่ายหัวเราะหยัน "ก็เพราะข้าเป็นสามีเจ้าอย่างไรละเจียงเสี่ยวเซวียน
ถึงได้ต้องทุ่มเทอบรมสั่งสอนเจ้าเช่นนี้!"

น้ำเสียงเข้มงวดเฉียบขาดนั้นทำเอานางหมดหวัง

"เออละ เจ้าตั้งใจเรียนเถอะ!" จินหยวนเป่าลุกขึ้นมองบ่ากู่ "ท่านบ่ากู่
อบรมสั่งสอนนางอย่างเข้มงวดได้เลย นางกิริยาหยาบคาย วาจน่ารังเกียจ
สมควรอบรมสั่งสอนตั้งนานแล้ว ข้ายอมนางมาได้ถึงวันนี้นับว่าตามใจ
มากเกินไปจริงๆ"

อวีฉีหลินเดือด "นั่นเจ้าว่าใคร"

"เจ้าไงละ" จินหยวนเป่าจ้องตานาง "กิริยาหยาบคาย วาจน่ารังเกียจ
ข้าพูดผิดตรงไหน"

หญิงสาวจ้องเขาอย่างเดือดปุดๆ แต่กลับเห็นความเศร้าหมองวูบผ่าน
นัยน์ตาเขา จึงทอดเสียงอ่อนแอเสียงนุ่มว่า "หยวนเป่า ข้าทำอะไรผิดไป

หรือไม่"

สายตาของมือปราบหนุ่มมองผ่านนางอย่างเยียบเย็นไปยังทะเลสาบ
ด้านหลัง "ในเมื่อจะเป็นสุหยีนน้อย ก็ต้องยอมเสียสละบ้างไม่ใช่หรือ"

อวีจีหลินพูดไม่ออกไปชั่วขณะ

"เข้าไปละ" จินหยวนเป่าพูดโดยไม่มองหน้านางและหมุนตัวจากไป
โดยไว

"สุหยีนน้อย ต่อไปว่าจะสอนท่านว่าการยืมและการพูดอย่างไร"

ใกล้เที่ยงเต็มที ปากอวีจีหลินคาบตะเกียบข้างหนึ่งและยืม กล้ามเนื้อ
ตรงแก้มสั่นริก ๆ

นางรู้สึกโกรธ พยายามเบิกตาเงยหน้าระบายยิ้ม แต่ครู่เดียวตะเกียบ
ก็ร่วงลงพื้น

ปากู้หยิบตะเกียบอันใหม่ยื่นให้ทันที

"ต่อเจ้าคะ! ครั้งนั้นที่สุหยีนผู้เดาต้อนรับหญิงสูงศักดิ์จากในวังและ
นอกวังกับไทเฮา ต้องยืมน้อย ๆ แบบนี้อยู่ถึงสองชั่วยาม!"

ในที่สุดสุหยีนน้อยสกุลจินก็สามารถยืมน้อย ๆ ทั้งที่ปากยังคาบตะเกียบ
เอาไว้ได้...

เวลาเดียวกันจินหยวนเป่าพาหลิวเขียนเขียนเดินผ่านมา พอเห็นนาง
ก็เดินเข้ามาหาทันทีและพูดแตกต้น "ดีมาก รอยยิ้มเสแสร้งแบบนี้เหมาะกับ
เจ้ายิ่งนัก"

รอยยิ้มบนหน้าอวีจีหลินหายวับไปทันใด

"ยิ้มไม่ออกแล้ววี แยมัจจ ข้าคิดว่าเจ้าจะเสแสร้งได้นานกว่านี้เสียอีก"

หญิงสาวหลุบตา ตั้งสติและเงยหน้ามองเขาอีกครั้งพลางฉีกยิ้มน้อยๆ
หลิวเขียนเขียนเดินขนาดเข้ามาด้วย นางเดินวนรอบตัวอีกฝ่ายแล้ว
ยิ้มพูด "พี่สะใภ้ทำอะไรอยู่หรือ"

เห็นใบหน้ายี่วนกวนประสาทนั้นแล้ว อวีจีหลินปล้นหงุดหงิดแต่ก็คร้าน
จะสนใจอีกฝ่าย จึงเพ่งสายตามองไปข้างหน้าอย่างมีสมาธิแล้วยิ้มน้อยๆ

"คิดไม่ถึงว่าสิ่งที่ข้าเรียนรู้ตั้งแต่อายุแปดขวบ พี่สะใภ้กลับเพิ่งมา
เริ่มเรียนหลังแต่งงานเข้ามาแล้ว!" หลิวเขียนเขียนยิ้มมองญาติผู้พี่ "พี่หยวนเป่า
ก็ทำเกินไป พี่สะใภ้ปล่อยตัวตามสบายมาทั้งชีวิต ให้นางใช้ชีวิตแบบมั่วซั่ว
ต่อไปก็สิ้นเรื่อง โยต้องจับลงมาสวมมงกุฎเช่นนี้ด้วย!"

อวีจีหลินปรายตามองผู้พูดอย่างอดไม่ได้ แต่กลับถูกปากู้หวดไม้เรียว
ใส่ "ห้ามหันไหวกับสิ่งชั่วร้ายนอกเจ้าค่ะ! อีกหน่อยหากใครวิพากษ์วิจารณ์
ท่านต่อหน้า สุหยินน้อยก็จะขาดความอดทนเช่นนี้หรือ"

"นั่นสิ...นั่นสิ ข้าจะช่วยพี่สะใภ้ฝึกกำลังเอง พี่สะใภ้อย่าโกรธข้าล่ะ!"
หลิวเขียนเขียนยิ้มพลางย่อกายคำนับ

อวีจีหลินรู้สึกถูกดูหมิ่นเป็นทบทวี กำลังจะระเบิดอารมณ์ออกมาอยู่
รวมร่อ แต่จินหยวนเป่ากลับก้าวเข้ามาและหยิบตะเกียบออกอย่างแผ่วเบา

"ท่านป้า พอแล้วละ"

ดวงตาของหญิงสาวทอแววซาบซึ่งตื่นตันใจ

ทว่าเขากลับใช้ตะเกียบเสียบเสียงๆ เข้าไปในมายผมนาง เอ่ยเสียง
เรียบด้วยท่าที่หยอกเข้าแถมเอ็นซ่าวว่า "ต่อไปสอนนางเรื่องการยกน้ำชา
ให้สามี"

แสงอาทิตย์ยามบ่ายส่องลงบนตัวอวีจีหลิน พาให้ดวงหน้าเล็กขาว

บริษัทที่ถูกยึดมาเป็นสีแดงเรือ

นางใช้สองมือประคองถาด บนนั้นเป็นน้ำร้อนสามชาม

"สูหยินผู้เฒ่าจิตใจกว้างขวาง ตั้งแต่แต่งเข้าสกุลจินมาจนกระทั่งบัดนี้ สูหยินน้อยยังไม่เคยรับใช้ร่างกายสูหยิน ไม่เคยปรนนิบัติสูหยินกินข้าวสักมื้อ วันหน้าหากสูหยินน้อยออกไปร่วมงานเลี้ยงกับสูหยินข้างนอก สูหยินน้อยยังจะนั่งร่วมโต๊ะกับสูหยินและห้วงแต่กินอย่างนั้นหรือ ด้วยเหตุนี้ท่านจึงจำเป็นต้องเรียนรู้การยืนนิ่งๆ เช่นนี้"

จินหยวนเป่าน้ำอุ่นอยู่บนเก้าอี้โยกได้ร่มไม้ด้านข้าง เอ่ยนิบช้าว่า "ท่านปากกล่าวถูกต้อง เจียงเสี่ยวเซวียน การปรนนิบัติพ่อแม่สามีน่าจะอยู่ในคำสั่งสอนของกุลสตรีสกุลเจียง ในเมื่อสกุลเจียงรักเจ้าและตัดใจสั่งสอนเจ้าไม่ลง พวกเราคงได้แต่ลำบากอบรมเจ้าให้มากหน่อย ท่านป้า คอยดูนางยืนให้ดี"

อวี๋ฉินหลินย่นคิ้วกัดฟันพลงเบิกตาสู้แสงแดดร้อนแรง หยาดเหงื่อบนหน้าผากค่อยๆ ไหลลงมา

หลิวเซี่ยนเซี่ยนเดินแหม่ซ้อยเข้ามาอีกครั้ง ก่อนจะเพิ่มน้ำเข้าไปอีกชามด้วยรอยยิ้ม "ท่านป้า ถ้าหากท่านเห็นใจพี่สะใภ้ตอนนี้มีเท่ากับทำร้ายนางหรือ น้ำสามชามจะพอที่ไหนกัน ตระกูลใหญ่โตอย่างพวกเรา แค่ถาดหินโมราก็หนักห้ำหั่นเข้าไปแล้ว!"

อวี๋ฉินหลินหลุบตาจ้องหลิวเซี่ยนเซี่ยนพลงกัดฟันทน

ป้ากู่พยักหน้านิดๆ "คุณหนูกล่าวถูกต้อง สูหยินน้อย หากบ่าวใจดีกับท่านตอนนี้ก็เท่ากับทำร้ายท่าน"

หลิวเซี่ยนเซี่ยนเห็นพี่สะใภ้หลุบตา จึงเปลี่ยนใจหยิบน้ำอีกชามวาง

บนศีรษะอีกฝ่าย "เมื่อครูพีสะใภ้ก้มหน้าท่าทางไม่น่าดูเลย สมัยก่อนตอนข้าเรียนรัฐธรรมนูญมมารยาทเหล่านี้กับท่านป้ายังต้องเทินน้ำเดินไปมาตั้งหลายรอบนะ!"

"หลิวเขียนเขียน เจ้าจะพอได้หรือยัง" อวีฉีหลินเหวี่ยงขามบรรจุน้ำในมือกับบนหัวออกจนตกแตกดังพลั้ง ร่างกายเปียกชื้นขณะจ้องอีกฝ่ายอย่างงุ่นงั้น

จินหยวนเป่าเห็นดังนั้นก็หรีดตา พูดเสียงเรียบ "ท่านป้ากู เป็นถึงพีสะใภ้ กลับไม่เป็นมิตรกับน้องสามี ควรต้องลงโทษอย่างไร"

คำพูดนี้ทำให้ป้ากูฮึกเหิมทันใด อวีฉีหลินเป็นนายก็จริง แต่ตอนนี้ตนมีจินหยวนเป่าคอยถือหางอยู่ จะต้องกลัวอะไรเล่า มีหน้าซ้ำเรื่องที่ลูกทรพีจะหนีไปเมื่อคืน อวีฉีหลินเองก็มีส่วนไม่น้อย!

ขั้ววูบหนึ่งพีนางเอาเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวมาปะปนกันและหวดไม้เรียวแรงกว่าปกติหลายส่วน "ไม่รับฟังคำสั่งสอน ขาดความอดทน ตวาดน้องสามีต่อหน้าธารกำนัล พฤติกรรมเหล่านี้ไม่ควรเป็นของสุหยินน้อยในตระกูลใหญ่!"

การตีครั้งนี้ทำเอาอวีฉีหลินเจ็บจริงๆ นางรู้สึกแสบร้อนที่ก้น จึงคว้าไม้เรียวอย่างมีโมโหและตะโกน "สุหยินน้อยตระกูลใหญ่อะไรกัน! ข้าก็ไม่ให้กิน ข้าไม่เป็นก็ไม่ได้..."

"ไม่เป็นไม่ได้" จินหยวนเป่าลุกพรวด "ข้าใช้เกี้ยวแปดคนหามหามเจ้าเข้าตระกูลมาอย่างสมศักดิ์ศรี ฮ้องเต้กับองค์รัชทายาทพระราชทานหนังสือแต่งตั้งให้เจ้าแล้ว ตอนนี้เจ้านึกจะไม่เป็นก็ไม่ได้รี เจ้าเห็นสกุลเงินของข้าเป็นอะไร คิดจะมาก็มา คิดจะไปก็ไปอย่างนั้นหรือ"

ชายหนุ่มพูดเสียงเรียบทว่าเจ็บขาด อวีฉีหลินรู้สึกเหมือนเขา กลายเป็นคนแปลกหน้า "จินหยวนเป่า เจ้าเป็นอะไรของเจ้า"

"จำไม่ได้เป็นอะไร" เขาตอบเสียงนิ่ง "ข้าแต่งงานและเป็นผู้ใหญ่แล้ว รับช่วงดูแลโรงผลิตอาวุธ รับตำแหน่งนายน้อยสกุลจินอย่างเป็นทางการแล้ว ย่อมต้องทำสิ่งที่นายน้อยควรทำ เจ้าอุตส่าห์ฝ่าฟันอุปสรรคตั้งมากกว่าจะได้ แต่งานกับข้า ต่อให้ไม่เต็มใจเพียงไรก็ต้องอยู่กับข้าไม่ใช่หรือ"

หญิงสาวพูดไม่ออก

เขาไม่มองนางอีก กลับแหงนหน้ามองท้องฟ้าแล้วเอ่ยขึ้น "แดดกำลัง ดี ข้าว่าคงไม่ต้องเปลี่ยนเสื้อผ้าหรอก ไปเอาน้ำมาใหม่แล้วฝึกฝนอีกครั้ง!"

อวีฉีหลินที่เหนื่อยมาทั้งวันเดินกลับห้องในสภาพไหล่ตก นางเห็น จินหยวนเป่านั่งอ่านหนังสืออยู่ที่โต๊ะ

ทว่าชายหนุ่มกลับทำเหมือนไม่เห็นสายตานางที่มองมา หยิบขนม ขึ้นมาชิมหนึ่งคำ ก่อนจะโยนทิ้งถึงขยะด้านข้าง "ขนมห่วยแตกอะไร ไซ้ของ ร้านเหอเป่าไจชะที่ไหน ต้องเป็นของปลอมแน่ๆ" เขาจงใจเน้นเสียงคำว่า ปลอมเป็นพิเศษ

หญิงสาวที่หิวมาทั้งวันฟังนัยแฝงในคำพูดเขาไม่ออก เขาแต่มองขนม ที่เปื้อนคราบฝุ่นอย่างประดักประเดิด รู้สึกน้อยอกน้อยใจยิ่ง นั่นเป็นขนมที่ เมื่อก่อนนางอุตส่าห์ไปหาซื้อมาแต่เข้าตั้งไกล น้ำตาลค่อยๆ เอ่อขึ้นมาและ กลิ้งอยู่ในขอบตา

จินหยวนเป่าลูกลิ้นข้าๆ "ข้าจะนอนแล้ว ไปเตรียมน้ำล้างเท้าให้ข้า"

นางอ้าปากจะเถียง แต่ในหัวพลันนึกถึงคำพูดของเจียงเสี่ยวเวรียน

ก่อนออกเดินทาง 'ถ้าเขาโกรธหรือโมโห เจ้าก็ต้องทน จะอย่างไรพวกเราที่เป็นฝ่ายหลอกลวงเขาก่อน' คำต่อว่าในใจหายวับไปทันที ได้แต่พยักหน้าอย่างว่าง่ายและหมუნตัวเดินออกไป

นางเหน้าเดือดลงในอ่างและเติมน้ำเย็นลงไป ยื่นมือไปวัดอุณหภูมิแล้วค่อยยกอ่างล้างเท้าเดินเข้าไปในห้องนอน

จินหยวนเป่าทดสอบอุณหภูมิน้ำด้วยเท้าที่รังเกียจ แต่กลับพบว่าอุณหภูมิพอเหมาะไร้ที่ติ หัวใจปลันอ่อนยวบลงหลายส่วน

ภรรยาตัวปลอมย่อตัวอยู่ข้างๆ ล้างเท้าให้เขาพลางบีบนิ้ว

เห็นสีหน้าอึดโรยและหยาดเหงื่อที่ไหลลงมาตามจนผมของนางแล้ว หัวใจของเขาก็อ่อนยวบลงอีกหลายส่วน

"คิดไม่ถึงว่าเจ้าเป็นถึงคุณหนูใหญ่ กิริยาวาจามาไม่เอาไหน แต่กลับมีฝีมือในการนวด"

"แม่ข้าลำบาก ต้องทำงานจนเท้าระบมทุกคืน ข้ามักจะแช่เท้าและนวดเท้าให้นางบ่อยๆ" นางตอบโดยไม่เงยหน้า

"แม่เจ้าเป็นถึงฮูหยินของคฤหาสน์สกุลเจียง ยังต้องทำงานอีกหรือ" เขาอดเสียดสีไม่ได้

"แม่นมของข้าต่างหาก"

"จันรี" ชายหนุ่มแค้นเสียง "ดูเหมือนเจ้าจะกตัญญูกับแม่นมยิ่งกว่าแม่แท้ๆ อะอีกนะ"

อวีจี้หลินเงยหน้ามองเขา "ข้าไม่สนหรอกว่าจะเป็นแม่นมหรือแม่แท้ๆ ใครดีกับข้า ข้าก็สนิทกับคนคนนั้น" นางหยิบผ้านุ่มมาเช็ดคราบน้ำบนเท้าเขาแล้ววางลงด้านข้าง เสร็จแล้วยกอ่างน้ำทำท่าจะเดินออกไป

จินหยวนเป่ามองเงาร่างที่กำลังจะจากไปของนางพลางเอ่ยเสียงเย็น "อ้อ เปลี่ยนน้ำร้อนมาอีกอย่าง แล้วเติมน้ำมันหอมลงไปด้วย ฝีมือเจ้าดีขนาดนี้ อย่าให้เสียเปล่า ข้าว่าท่านยายหลายคนในจวนที่รับหน้าที่นี้วดโดยเฉพาะ ยังสู้เจ้าไม่ได้เลย"

ยังพูดไม่จบ อวีฉีหลินก็เขวี้ยงอ่างในมือทิ้งจนน้ำสาดไปทั่วพื้น ในที่สุด นางก็ระงับโทสะไม่อยู่ "จินหยวนเป่า ข้าทำอะไรล่วงเกินเจ้ากันแน่ วันนี้เจ้า ถึงได้มีท่าทีประหลาดทั้งวัน หากจะโทษข้าเรื่องที่ข้าช่วยฉางเฟิงย้ายออกจาก คฤหาสน์ก็พูดมาตรงๆ อย่ามาวางท่าสามีหรือคุณชายใหญ่กดขี่ข้าแบบนี้! พูดมา เจ้าต้องการอะไรกันแน่!"

ชายหนุ่มมองน้ำที่เจิ่งนองไปทั่วอย่างเยือกเย็น "ข้าต้องการให้เจ้าไป เอาผ้ามาถูพื้นเดี๋ยวนี้ ชับน้ำบนพื้นให้สะอาด ข้าไม่ชอบให้ในห้องมีคราบน้ำ"

นางจ้องหน้าเขา เขามองตอบด้วยสายตาเย็นเยียบ

ทั้งสองจ้องตากันครู่หนึ่ง ก่อนที่นางจะคว่ำอ่างน้ำที่ยังหมุ่นตัวอยู่บนพื้นขึ้นมา "จินหยวนเป่า ที่ข้าอดทนกับเจ้าแบบนี้ไม่ใช่เพราะกลัวเจ้า แต่เป็นเพราะ..."

"ทางที่ดีมือไม่ให้วงไว่น้อย ตอนเข้านอนข้าไม่อยากเห็นพื้นใน สภานี้"

นางรู้สึกเหมือนหัวใจถูกควักออกไปอย่างแรง พูดอะไรไม่ออกอีก ได้แต่เดินออกไปเงียบๆ

พอจินหยวนเป่ากลับมาอีกครั้งก็เห็นนางยังคู้ตัวอยู่บนพื้น ใช้ผ้าฝ้าย สีขาวซับน้ำที่ขังอยู่ในรอยแยกของพื้นหินอย่างละเอียด ข้างกายมีผ้าฝ้าย สีขาวโยนทิ้งไว้เป็นกอง

เขานึกหน้าโดยไม่พูดอะไรและเดินอ้อมหญิงสาวที่กำลังคุกเข่าออกแรง
เช็ดพื้นไปอีกทาง

นานที่เดียวกว่านางจะใช้ผ้าผืนสุดท้ายเช็ดพื้นจนแห้งและลุกขึ้น
เก็บข้าวของ

ครั้นเห็นผีเท้าชวนเซและเห็นนางใช้มือพุงเอว จินหยวนเป่าจึงเอ่ย
ถาม "เหนื่อยหรือ"

"อืม" นางมองเขาด้วยท่าทางเหนื่อยล้าน่าสงสาร จากนั้นก็เดินไป
ริมเตียง ทำท่าจะล้มตัวลงนอน

คิดไม่ถึงว่าจินหยวนเป่ากลับยกมือขึ้นกระตุกผ้าห่มนางโยนลงพื้น
"เหนื่อยแล้วก็รีบนอนซะ อย่าลืมน้ำพุร้อนนี้เข้าไฉนยังต้องตื่นยามหม่า
ตรง"

อวีจี้หลินมองหมอนกับผ้าห่มบนพื้นอย่างไม่เชื่อสายตา
"เจ้าจะให้ข้านอนบนพื้น? ทั้งที่เมื่อครูน้ำหนักลงไปตั้งเยอะเนี่ยนะ"
"เจ้าเช็ดจนแห้งหมดแล้วไม่ใช่หรือ" จินหยวนเป่าปล่อยม่านพลางยิ้มเย็น
"เช็ดได้ไม่เลวนี่"

นางเหม่อมองผ้าห่มปักลายประณีตบนพื้น ในใจเต็มไปด้วยความรู้สึก
ซบซ้ออนมากมาย

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)